

FISILTI

Tayfun Ak

■ Yedik, içtik, güldük, eğlendik, sinemaya gittik, duş aldık, kavga ettik, alışveriş yaptık! Yetmedi... Yetmeyince spor yaptık. O da yetmeyince tatillere gittik. Gene de tüm bu yaptıklarımız bize yetmeyince eş, dost ve akraba ziyaretleri yaptık. Ziyaretler de bitince bir koltukta sen, bir koltukta ben birbirimize bakmadan, konuşmadan ve ne düşündüğümüzü önemsemeden saatlerce oturduk. Oturmakla da olmayacağını anlayınca ben işe gittim sen alışverişe. Sonra sen işe gittin, ben kahveye. Baktık öyle de olmuyor; o zaman sen annene gittin, ben meyhaneye...

Yıllar su gibi aktı. Bir evi, bir yemeği, bir yatağı ve hangi zamanımıza ait olduğunu bilemediğimiz bir çocuğu paylaşırken bulduk birbirimizi. Bu paylaşımda, bu birliktelikte bilmediğim ne kadar çok şey varmış meğer!

Şimdi sen hiç konuşmadan, kımıldısız ve ne düşündüğü belli olmayan feri kaçmış gözlerinle hayata tutunmaya çalışırken...

Yanlışım, doğrumla, yaşamayı isteyip yaşayamadıklarım, yani senle dolu olmam gerekirken sensiz geçen yıllarımla öyle bir hiçim ki!

Bu hiçlikle yaşamam gereken hayatın bu hayat olmaması gerektiğini ve bir ömrü paylaşmak istediğim insanın senden farklı bir insan olması gerektiğini görüp anladığım zamanların bir zamanında, sana ve bana dayatılan ama yaşamayı hayal bile etmediğimiz birlikteliğimizden ne kadar memnun olduğunu bilmeyi öyle çok istiyorum ki...

Sana ve yaşatamadığım hayatın bana ait olan kısmına, bana ve yaşayamadığım hayatın sana ait olan kısmına o kadar kırgınım ki! Bir bilsen, bir bilebilsen...

Karşımda çocuk kadar saf, korunmasız ve öylesine aciz bir vaziyettesin ki... Aklıma bile getirmediğim, asla da yaşamayacağını düşündüğüm bir sona yaklaşmakta olduğunu gördüğüm şu an; aslında yaşamak istediği hayatı yaşayamayanın sen olduğunu anlıyorum.

Öyle ya! Dört duvar arasında yaşamdan koparabildiğin birkaç anı yaşayıp yaşayamadığını bile bilememiş olmam ne kadar üzücü!

Uzun zaman sonra, sana uzun uzun baktığım zaman; ben de olduğunu sandığım senden ne kadar farklı bir sen bulduğumu kendime bile söyleyemiyorum. Aklımda kalan saçlarını ekliyorum. -Sahi, saçların ne renkti?- Solgun yüzüne biraz makyaj yapıyorum. -Nasıl bir makyaj yapmayı severdin?- Şöyle güzel, güzel olduğu kadar da alımlı bir elbise... -Peki, kaç beden giyerdin?- Ve harika bir ayakkabı. -Ya ayakların kaç numaraydı?-

Oysa ne kadar güzelmişsin...

Ve hep başkalarıyla gittiğim o gece kulüplerine kolumda sen ile girdiğimi gözümün önünde canlandırdığım zaman; hayretler içerisinde kalıyor ve gördüklerime inanamıyorum! Ve salondaki tüm erkekler hayranlıkla sana bakınca, geç kalmış yıllar ötesinde seni kıskanmaya çalışan beni buluyorum. Oysa öyle çok kadınla geldim ki buralara ben. Sayısını bile hatırlamadığım o kadar çok kadınların bedenini, ayakkabı numarasını, saçını, göz rengini, kullandığı ruju, sevdiği yemeği, beğendiği şarabı çok iyi bilirken... Senle ilgili aklımda kalanlar öylesine az ve öylesine üzücü ki!

Şimdi kalksan ve doktorlar da "Tamam." dese. İlk soracağım; yıllardır nasıl yaşadığın, neler yaptığın, neler istediğin ve hep nelerin sende bir arzu olarak kaldığı... Ya geceler! Sahi, geceler de nasıl uyurdun! Gök gürültüsünden, şimşekten ya da karanlıktaki yalnızlığından korkar mıydın? "Belki susarım," diyerek baş ucuna bir bardak su koyar mıydın? Şimdiden önce hiç hastalanıyor muydun? Doktora gider miydin? Gözlük kullanır mıydın? Dişlerin, kendi dişlerin mi? Ya alışverişlerin? Ya hayattan almayı başaramadıkların? Ya sevdiğin, sevmediğin, nefret ettiğin ve hep olmasını istediğin şeyler...

Peki, ailen? Hâlâ aynı mahallede mi oturuyorlar? Ya kardeşlerin? Sahi annem, babam, kardeşlerim... Ne kadar da uzun zaman oldu, çocukluğuma ait birilerini görmeyeli...

Kızım! O ne yapıyor şimdi? Az zamanlarda uğradığım bir eve gelip gittikçe görürdüm onu. Ya bir yere gidiyor ya da bir yerden geliyor olurdu. Gerçi o kadar uzun zamandır kapıda bile karşılaşmıyoruz ya! Hem sen böyle hastayken o niye burada değil? Neden ailemizden hiç kimse yok burada? Neden hep yalnızlık seninle?

Sana bakıp seni düşünürken neden senle ilgili gözümün önünde oluşarlarda hiç sen yoksun? Neden, senli anılarım bu kadar silik ya da yarım yamalak?

Şimdi kimi yok sayacağım! Uğramaya değer görmediğim bir evi, önemsemediğim bir seni ve asla böyle yaşamayı düşünmediğim hayatıma nasıl devam edeceğim?

Susmasana...

Bugünden sonra hayatımı sorumsuzca yok etmeye nasıl ve neden devam edeceğimi bir kez daha bana anlatsana...